

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΑΘΗΝΗΣ 15 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1903

ΓΡΑΦΕΙΟΝ: Ἐν Ἀθήναις
Ὀδὸς Τριπόδων 11
Συνοικία Πλάκας

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗΣ
Τὸ φύλλον τιμᾶται λεπ. 20

ΕΤΟΣ Α'. ΦΥΛΛΟΝ 4^{ον}

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ (προσληρωτέα)
ΕΣΩΤΕΡ. ἔτησίᾳ δρ. 4.— ἑξάμ. δρ. 2.50
ΕΞΩΤΕΡ. » φρ. χρ. 5.— » φρ. χρ. 3.—

A. FOGAZZARO

ΜΑΛΓΑΡΗ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

IV

Ἀπὸ τὸ βράδν ἐκεῖνο ἡ Μαλγαρῆ ποτὲ πλέον δὲν ἐχαμογέλασε καὶ ἔγεινε γλυκύτερα καὶ εὐσεβεστέρα ἀκόμη. Κανεῖς ὅστην νῆσο δὲν ὑπέφερε χωρὶς νὰ συμμερισθῇ αὐτὴ τὸν πόνο του, χωρὶς νὰ τοῦ προσφέρῃ ἔλεος, βοήθειαν καὶ παρηγορίαν. Εἰσήρχετο μέσα εἰς τὰς κατοικίας καὶ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πτωχῶν αὐτῶν, αἱ κατοικίαι δὲ ἐκεῖναι καὶ ἐκεῖναι αἱ ψυχαὶ ἐφωτίζοντο ἀπὸ τὴν εἰσοδὸν της. Συχνά, τὸ βράδν, ἐγύριζε εἰς τὸν μικρὸν μυστηριώδη μυχόν, ἀλλὰ τῆς Νεράιδες δὲν τῆς ἔβλεπε πλέον.

Εἰς ἡλικίαν δέκα πέντε ἐτῶν, τὸ ἀνάστημά της καὶ ἡ καλλονή της τὴν παρίστανον δέκα ὀκτώ ἐτῶν καὶ ἡ Κονταρίνα ἐσκεπτόταν ἂν ἔπρεπε ἢ ὄχι νὰ ζητήσῃ νὰ τὴν νυμφεύσῃ. Ὁ Τζοβάνι Κονταρίνι εἶχε δύο χρόνους νὰ ἔλθῃ καὶ ἔγραφε ἀργά, μίαν φορὰν εἰς δύο μῆνας, ὅταν τὸ πλοῖον τῶν Βορσάρι. τῶν ἐμπόρων τοῦ Ῥιάλτο ἄραζε ὅστη νῆσο, πηγαίνοντας ὅστη Σμόρνη. Μιὰ μέρα, τὸ πλοῖο δὲν ἔφερε κανένα γράμμα, ἀλλὰ μόνο τὴν εἶδησι ὅτι τρομερὰ ἐπιδημία εἶχεν ἐνσκήψῃ εἰς τὴν Βενετίαν. Ἡ Κονταρίνα ἀπηλπισμένη ἐσκέπτετο τὸν κίνδυνον τοῦ συζύγου της καὶ τὰς τύψεις της, ἂν τὸν προσέβαλλεν ἡ ἀσθένεια χωρὶς

αὐτὴ νὰ εἶναι ἐκεῖ διὰ νὰ τὸν περιποιηθῇ. Ἄλλ' ἀπηλπίσθη ἀκόμη περισσότερον, ὅταν ἡ Μαλγαρῆ τῆς ἐδήλωσε μὲ τὴν παντοτεινὴν της γλυκύτητα ὅτι τὸ καθήκον της ἦτο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Βενετίαν καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐκπληρώσῃ.

Ἡ Κονταρίνα ἐχαμήλωσε τὸ κεφάλι καθὼς θὰ τὸ ἐχαμήλωνε ἐμπρὸς ὅτον Θεό, καὶ ἔπειτα ἀπὸ δέκα πέντε ἡμέρας, αἱ δύο γυναῖκες ἔφθανον εἰς τὸ ἀνάκτορόν των, ὅπου ὁ Τζοβάνι Κονταρίνι εἶχεν ἀποθάνει τὴν προηγουμένην ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἐπιδημίαν. Ἡ Κονταρίνα ἀπαρηγόρητος, ἔκλαιεν ἀκαταπαύστως καὶ παρώτρυνε τὴν Μαλγαρῆν νὰ φύγουν ἀμέσως. Ἀλλὰ ἡ Μαλγαρῆ, ἡ ὁποία δὲν εἶχεν οὔτε φωνάξει, οὔτε κλαύσει, ἀπεκρίθη ὅτι ἂν ὁ πατήρ της ἀπέθανεν μακρὰν των, τὸ σφάλμα ἦτο ἰδικόν των καὶ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐξαγνίσουν. Ὅσον δι' αὐτήν, προσέθεσεν, εἶχεν ἀποφασίσει νὰ ἐπιδοθῇ εἰς περιποίησιν τῶν ἀρρώστων. Ἡ Κονταρίνα αἰσθάνθηκε ὅτι θὰ ἀπέθνησκε, ἀλλὰ δὲν ἐτόλμησε νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸ σχέδιον αὐτό, διότι ἡ Μαλγαρῆ εἶχεν ὀμιλήσει μὲ ὕφος βασιλείσης καὶ Ἁγίας συγχρόνα.

Ἡρξισε λοιπὸν τὸ ἔργον της. Οἱ δυστυχημένοι ἀρρώστοι, ἐγκαταλελειμμένοι καὶ ἀπὸ αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς γονεῖς των, τόσοι μεγάλοι ἦτον ὁ

Γ. ΒΡΟΥΤΟΥ

Ὁ Ἔρως θραύων τὸ τόξον του

φόβος, ἐσύροντο ἐτοιμοθάνατοι εἰς τοὺς δρόμους.

Ἡ Μαλγαρῆ μὲ τὴν μουσικὴν τῆς καλλονῆς, μὲ τὴν γλυκεῖα φωνή τῆς, μὲ τὰ λεπτά τῆς χεῖρα, τὰ ἐπιτήδεια εἰς ὄλα καὶ μὴ φοβουμένη κανένα κίνδυνον προσεκαλεῖτο καὶ εὐλογεῖτο ἀπὸ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχοὺς, οἱ ὅποιοι τὴν ὠνόμαζον μὲ τὸ ὄνομα τῆς κατοικίας τῆς «*η Μαδοννα δὲν Ὀρτο*». Μεταξὺ τῶν ἄλλων συνήνησε καὶ ἓνα νεαρὸν μουσικόν, ὃ ὅποιος ἤλθεν ἀπὸ τὸν βορρᾶν διὰ τὴν ἐξασκήση εἰς τὴν Ἰταλίαν τὴν τέχνην του, πτωχὸ καὶ εὐγενὲς παιδί τὸ ὅποιον, παρατηρῶντάς τιν, κατελήφθη ἀπὸ ἔρωτος πρὸς αὐτήν. Ἀλλὰ δὲν εἰμπόρεσε νὰ τῆς τὸ ὁμολογήσῃ, διότι ἡ Μαλγαρῆ αἰσθανομένη συγκυρμένως ὅτι θὰ ἴδῃ ἀγαποῦσε, καὶ ὅτι δὲν ἦτο καιρὸς δι' ἔρωτα, ἠρνήθη νὰ τὸν ἀκούσῃ. Ἡ ἐπιδημία ἐτελείωσε, τὸν ἐσκέφθη πολλὰς φορὰς, ἀλλὰ ποτὲ δὲν τὸν ξαναεἶδε.

Ἡ σύγκλητος τὴν ἐγέμισε μὲ τιμὰς· ὃ δόγης ἔκαμε καὶ περισσότερο, τὴν ἐζήτησεν εἰς γάμον. Ἡ Κοιταρίνα μὲ τόσους προσωπικούς φόβους, μὲ ὄλην τὴν ψυχρὰν ἀντίστασιν τῆς Μαλγαρῆς, ἐδήλωσεν ὅτι δὲν ἔμπορῶσαν νὰ ποικροῦσιν ἓνα δόγην. Καὶ ὅμως ἡ Μαλγαρῆ τὸν ἀπέκρουσε καὶ πρὸς διασκέδασιν μόνον, ἐπεσχέθη ὅτι θὰ ἀπεφάσιζε νὰ τὸν νυμφενθῆ ἄμέσως, ἂν ἐπροίκιζε ὄλας τὰς πτωχὰς κόρας τῆς Βενετίας, καὶ ἔδιδε τὰ πρὸς συντήρησιν εἰς ὄλους τοὺς πτωχοὺς. Καὶ ἀκόμη, ἂν ὀνναινοῦσε νὰ καταργήσῃ ἀπὸ τὴν πλατεῖαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου τὸ κωδωνοστάσιον, τὸ ὅποιον δὲν εἰμποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ. Ὁ δόγης ἀπεκρίθη ὅτι οἱ δύο πρῶτοι ὅροι γίνονται δεκτοὶ καὶ ὅτι θὰ ἐξετέλει τὸν τελευταῖον ἄνθρωπίνων πλάσματων ἄλλ' ὅμως νὰ εἰπῇ νὰ εἰ τὸ ἀπέκρουε ὄλας διόλου. Τέλος τὴν ἔθυσαν αὐτὴν ἐθεώρησε καθήκον καὶ ἀπεφάσιζε νὰ θυσιασθῆ.

V

Διὰ τὴν ἀργήσῃ τοὺς γάμους, τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἐζήτησε νὰ τοὺς ἐορτάσουν εἰς Σῦρον. Ὁ δόγης παρεδέχθη καὶ οἱ μελλόνυμφοι ἀνεχώρησαν ἐπὶ δύο πλοίων τῆς Δημοκρατίας, συνοδευόμενοι ἀπὸ τοὺς γονεῖς των καὶ ἀπὸ πολυαριθμῶν φίλους, ἀκολούθους καὶ ὑπηρέτας. Ἦταν τότε ἀυγοστασίαικη πανσέληνος καὶ ἡ δευτέρα νύχτα τοῦ ταξειδίου ἐτακτη, λαμπροφώτιστη νυχτιά. Ἡ Μαλγαρῆ σκεπασμένη, ἀνέβηκε μοναχὴ σὲ τὸ κατάστρωμα, γὰρ νὰ ποικροῦσῃ τὸ φῶς τῆς σελήνης καὶ τὴν νυχτερινὴν δροσιά. Καθισμένη στὴν πρῶρα, ἐκνιτοῦσε καὶ ἐθαύμαζε τὴ θάλασσα. Σὲ ἄλλο παρητήρησε κάποιον ναύτην, ὃ ὅποιος ἤθελε ἀλλὰ δὲν ἐτόλμα νὰ τὴν πλησιάσῃ. Ἡ Μαλγαρῆ τὸν ἠρώτησε χαριτωμένα τί ἐπιθυμοῦσε καὶ ὅτε ἐκεῖνος τῆς ἐφανέρωσεν ὅτι ἦτον ὃ νεαρὸς

μουσικός, ποῦ εἶχε προσβληθῆ ἀπὸ τὴν ἐπιδημία. Ἐθουρήθη ἡ νέα· δὲν τὸν ἠρώτησε πῶς εὐρίσκειτο εἰς τὸ πλοῖον, πῶς εἶχε γείνει ἀπὸ μουσικὸς ναύτης· ἐκεῖνος μόνον τῆς εἶπεν ὅτι τὸν εἶχε ἀπελπίσει ἡ τόσον ταχεῖα ἐγκατάλειψίς του καὶ ἦτο τώρα εὐτυχής, ποῦ ἔμποροῦσε, τοῦλάχιστον, νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ.

Διὰ πρῶτην φορὰν ἓνα ἑλαφρὸ ὀδύνο χρώμα ἐπέρασεν, ἄορατον, ἀπὸ τὸ ὄχρον αὐτὸ πρόσωπον καὶ ἡ Μαλγαρῆ τὸν παρεκάλεσε μὲ θερμότητα νὰ τῆς ὁμιλήσῃ διὰ τὴν χώραν του. Ὁ ξένος ὑπήκουσε· ἦτον ἓνας τόπος μακρυνὸς ποῦ χανόταν σὲ τὸν Βορρᾶ, περιστοιχισμένος ἀπὸ θάλασσα τὸ θέρος τρικυμιώδη πρῶι-βράδν, παγωμένη τὸν χειμῶνα, ἀξιολύπητος καὶ δυστυχημένη πατρίδα, ὄλη βράχοι, λίμναι, δάση ἀπὸ τὰ δένδρα τῶν ὁποίων τῆς δυστυχησμένης χρονίως ἐπερναν τὸν φλοῖον, διὰ τὴν κερδίσουν τὸ φρομὶ τους οἱ πατριῶταί του. Χώρα καλῶν καὶ ἀπλῶν ἀνθρώπων, ψαρράδων, οἱ ὅποιοι ἐπλεον εἰς τὰς λίμνας τῶν μέσα εἰς κοινὰ ἔλαια, ζητούντες ψάρια κάτω ἀπὸ τοὺς ἀφρίζοντας καταρράκτας· κνηροὶ ποῦ ἀκολοῦθοῦν ὡς τὴ θάλασσα τὸ ἄγριον κανάρι, καὶ καταδιώκουν τὰ ζῶα ὡς τὰ βάρη τῶν δασῶν. Χώρα πτωχῆ ἀπὸ χρυσόν, προσέθηκεν ὃ νέος, ἀλλὰ πλουσία ἀπὸ τὰ δύο ὀραιότερα πράγματα ποῦ ὑπάρχουν σὲ τὸν κόσμον· ἀπὸ τὴν μουσικὴν καὶ τὴν ποίησιν.

Ἡ Μαλγαρῆ ἐφριξίασε :

— Πῶς! ἐφώνησε. Ἐξηγηθῆτέ μου, γιατί τὸ λέτε αὐτό ;

Τότε ὃ νέος τῆς ὁμίλησε γὰρ ἓνα θαυμάσιο ποίημα τῆς πατρίδος του, τὸ ὅποιον ὃ λαὸς τραγουδοῦ ἀκόμη τὸ χειμῶνα γύρω σὲ τὴν τζάκι τοῦ σπιτιοῦ, τὸ καλοκαίρι εἰς τοὺς λειμῶνας, εἰς τὰς λίμνας μέσα εἰς τῆς βάρκες, εἰς τὰς ἀκτὺς τῆς θαλάσσης. Τῆς ἀνέφερε τὰ ὀραιότερα μέρη τοῦ ποιήματος: ἱστορίας ἔρωτος, μίσους, εἰρήνης, πολέμου. Ἐπειὰ τέλος τῆς διηγήθη τὴν ἱστορίαν ἐνὸς μεγάλου δοξασμένου γέροντος ποιητοῦ καὶ βασιλέως, τὸν ὅποιον κατελάμβανε ἄπειρος τρυφερότης ὅταν τραγουδοῦσε τοὺς στίχους του καὶ ἔκλαιε τὰ δὲ δάκρυνά του κυλῶντας σὲ τὸν ὄκεανὸ ἐγίνοντο μαργαριτάρια.

Ἡ Μαλγαρῆ μὲ τὴν ὀχρὴν ἐστραμμένην πρὸς τὸ φῶς τῆς σελήνης, τὸ ὅποιον πλημμυροῦσε τὸ πρόσωπον τοῦ ξένου, ἄκουγε τὴν διήγησιν αὐτὴν μὲ τὰ μάτια ὀρθάνοικτα, ἀπλανῆ, τὰ χεῖρα σφιγμένα ἐπάνω σὲ τὸ στήθος τῆς γεμάτη ἀπὸ ἔρωτα καὶ ἀπὸ θλίβν μέχρι θανάτου.

— Γιατί, ἐμυθύριζεν ὅταν ἐκεῖνος ἐσιώπησεν, γιατί δὲν σὰς ξαναεἶδα ποῦ γρήγορα ;

Ἄμέσως μετενόησε γι' αὐτὸν τὸ λόγον καὶ ἐστράφη νὰ παρατηρήσῃ σιωπηλὰ τὴ θάλασσα. Καὶ νὰ πάλι, ὄχι πολὺ μακρὰ, ἐφάνη ἡ ἀργυρᾶ καὶ κινουμένη λάμψις, τὰ ξανθὰ καὶ σκοτεινὰ τῶν Νεραῖδων κεφάλια.

ΔΥΟ ΕΡΩΤΕΣ

Ἡ Μαλγαρῆ ἐπίστευσεν ὅτι ἀνεγνώρισε τὴν ἰδική τῆς, τὴν μόνην, ἡ ὁποία ἐστράφη διὰ τὴν παρατηρήσῃ· ἐπίστευσεν ἀκόμη ὅτι συνήνησε καὶ ἠρόησε τὸ βλέμμα τῆς.

— Τραγουδοῦσέ μου, εἶπε σὲ τὸν ἰέον, τραγουδοῦσέ μου τὸ τραγοῦδι τοῦ γέροντος ποιητοῦ.

Ὁ ξένος ἐπῆγε νὰ φέρῃ τὸ ὄργανόν του, ἓνα ἰταλικὸ βιολί.

— Εὐχαριστῶ, τοῦ εἶπεν ἡ Μαλγαρῆ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του. Ἀλλὰ σταθῆτε· δὲν θέλω νὰ με ἰδοῦν ἂν με ζητήσουν.

Καὶ ἐκάθισε μεταξὺ τῶν κανονίων τῆς πρῶρας καὶ τοῦ περιζώματος τοῦ πλοίου. Ὁ ξένος ἐφαλλε μὲ ὄλην τὴν τὴν πατριωτικὴ καὶ καλλιτεχνικὴ ψυχὴ μὲ μουσικὴ ἔξοχη. Τὰ δελφίνα γοιτηνεμένα ἀκολοῦθοῦσαν τὸ πλοῖον· ναῦται καὶ ἀξιωματικοὶ, ὑπηρέται καὶ κύριοι ἔτρεξαν, ξετρελλάμενοι, σὲ τὸ κατάστρωμα, γὰρ νὰ κούσουν τοὺς μαγικὸς ἐκείνους ἤχους, χωρὶς νὰ τοὺς ἰδῇ ὃ μουσικός. Ὅταν τοὺς εἶδε, διέκοψε καὶ ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὴν Μαλγαρῆν τὴν ἄδειαν νὰ ἀποσυνθῆ, ἀλλὰ εἰς τὴν θέσιν τῆς εὔρε μόνον ἓνα μανδῆλι βρεγμένο μὲ δάκρυν.

Τὸ πλήθος ἐπίστευσεν ὅτι εἶχε ὀφθῆ εἰς τὴν θάλασσαν, διὰ τὴν μὴ νυμφενθῆ τὸν δόγην.

Ἡ Κοιταρίνα Κοιταρίνη ἀπέθανε μὲ τὴν καρδίαν συντριμμένην, πιστεύουσα ὅτι ἡ λατρευτὴ τῆς κόρη ἔγενε πάλι μαργαριτάρη καὶ κατέβη πάλι σὲ τὰ βάρη τῆς Ἀδριατικῆς. Ἡ τρελλὴ καὶ θλιβερὰ αὐτὴ ἰδέα δὲν εἶναι καὶ ἡ ἰδική μας. Ἐὰν δὲν μὰς ἔμεινε τίποτε ἄλλο δικό τῆς ἀπὸ ἓνα βαμμένο σὲ τὰ δάκρυν καὶ δῆλι, εἰς τὸν ὄκεανόν του, μαργαριτάρη εἶχε γείνει ἀπὸ τὰ δάκρυν καὶ τὴν ψυχὴν ἐνὸς μεγάλου ποιητοῦ ἐνθυμούμεθα ἀκόμη τὸν μελαγχολικὸν λόγον τῆς Νεραΐδας τοῦ Ἀρχιπελάγους :

— Ἐγὼ εἶμαι ἀπὸ τὴ θάλασσα, σὲ εἶσαι ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

Ἐκ τοῦ Ἰταλικῶ

ΑΓΓΕΛΟΣ ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ ΚΑΡΔΙΑΣ

Ἐν μέσῳ τάφων ζοφερῶν, βορρᾶς τοῦ φθινοπώρου Μετὰ μανίας θρηνησῶν, ἄγριος παραφόρος, Τὰς κλίνας στέφει τῶν νεκρῶν μὲ φύλλ' ἐπικηδεῖας Ἐνῶ τὸ κύμα παταγεῖ εἰς τὴν ἀκτὴν ἄγριως. Αὐτὰ δ' αἰ' πένθιμοι κραυγαί, τῆς φύσεως οἱ θρήνοι, Εἶναι οἱ στόνοι, οὗς ψυχὴ περιάλγησεν χύνει! Εἶναι φρικῶδες, γοερὸν παράπονον καρδίας. Ἦτις ἀπώλεσεν οἰκτρῶς ἐλπίδα εὐτυχίας. Ἦτις πλανᾶται ἀπελπίς, ὡς φάσμα τι ζοφῶδες, Ὡς μαῦρη τῆς νυκτὸς σκιά εἰς σκότος ἐρεβῶδες. Ἦτις θρηνεῖ ὡς ἀνεμὸς χειμῶνος, κί' ὑποκύπτει Ὡς φύλλον φθινοπυρινόν, ποῦ ὄχρᾶ καὶ πίπτει Εἰς τοῦ βορρᾶ τὴν παγερὰν πνοήν, ἦτις τὸ φέρει Ὀλιμμένο καὶ κατάξηρον εἰς μακρῶς μέρη. Εἶναι τ' ὄχρον φθινοπυρινὸν ἀπελπίσας φάσμα. Κραυγὴ ὀδύνης τῶν πτηνῶν τὸ πικραμμένο ἄσμα. Τοῦ δὲ ἡλίου ἡ ἀκτίς ὡς σβῦνον κόρης ὄμμα. Ὡς ζοφερόν μειδίαμα εἰς τεθλιμμένον στόμα!

Σῦρος

ΜΑΡΓ. Α. ΜΕΣΣΗΝΕΖΗ

Τὴν εἶδα πρῶτη φορὰ σὲ τὸ θέατρο, ποῦ ὃ πατέρας τῆς ἐπαίει βιολί. Ὅσπην ἀρχὴ τὴν κύτταξα μὲ ἀδιάφορα, ὅπως ὄλες τῆς ἄλλες ποῦ ἦσαν γύρω μου, εἶπειτα ὅμως τὰ πειρακτικὰ χαμόγελα καὶ ἡ προκλητικὴς ματιές, ποῦ σκροποῦσε δεξιά καὶ ἀριστερά μου ἐκίνησαν δὲν ἔξερω κ' ἐγὼ τί εἶδους ἐνδιαφέρον γι' αὐτήν· ἄλλως τε ἦταν κέρη μουσικοῦ καὶ γὰρ μὲνα τὸ φαντασιοκόπο εἶχε ἓνα λόγο πάρα πάνω ἀπὸ τὲς ἄλλες.

Ὅταν ἐτελείωσε τὸ θέατρο ἐσκέφθηκα νὰ τὴ πάρω ἀπὸ πίσω, γι' αὐτὸ ἔτρεξα καὶ τὴν ἐπρόφθασα στὴ πόρτα, ἀλλὰ μὲ ἔρριξε ἓνα βλέμμα, ποῦ στὴ ζοῦρλα τῆς βραδυᾶς ἐκείνης τοῦ ἔδωκα χίλιες ἐξηγήσεις· ἦτο ἐπιπληκτικὸ γιὰ τὸ θάρρος μου, ἦτο εἰρωνικὸ, ἦτο βλέμμα ὑποσχέσεως καὶ ἐλπίδος, μόνον ἀδιάφορο δὲν ἦτο.

Χωρὶς νὰ τὰ πολυσκεφθῶ ἔπροηθησα τὸ βλέμμα τῆς ὑποσχέσεως καὶ ἐμείνα εὐχαριστήμενος μὲ τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ τράθηξα γιὰ τὸ σπῆτι μου δὲν εἶχα ὅμως καθόλου ὀρεξι νὰ κλεισθῶ μέσα, γι' αὐτὸ ἐγύριζα τοὺς δρόμους κυττώντας τὰ ἄστρα, δὲν ἔξερω γιὰ τὸ βράδυ κείνο ἤθελα νὰ τὰ κυττάζω. Ὁ καιρὸς ἦτον ἄσχημος πολὺ, ἐφυσούσε δυνατός ἀνεμὸς καὶ μπαίνοντας σὲ τὸ λαϊμό μου ἀπὸ τὸ σηκωμένο γιὰ καὶ τοῦ παλτοῦ μου μ' ἔκανε ν' ἀνατριχιάζω· ἐμείνα ὅμως κάποια δύναμις δὲ μ' ἄφινε νὰ πάω σὲ τὸ σπῆτι μου, κ' ἐγύριζα. ἐγύριζα. Ἐξῆρνον σ' ἓνα δρόμο ποῦ περνοῦσα ἄκουσα ἓνα παράθυρο ν' ἀνοίγῃ καὶ μιά λευκὴ μορφή νὰ προβαίνῃ· δὲν ἦτο φῶς ἐκεῖ κοντὰ κανένα γὰρ νὰ βλέπω καλὰ, ὅμως θὰ ὀστοιχημάτιζα πῶς εἶδα ἐκεῖνη. Τὸ παράθυρο ἐκλείσθη ἄμέσως καὶ ἡ λευκὴ μορφή ἐξηφανίσθη, ἐγὼ ὅμως δὲν ἔξερω πόσες ὥρες ἐμείνα ἀκόμη ἀπὸ κάτω.

Τὴν ἄλλη μέρα ἔσημέρευσε Κυριακὴ· ἐσηκώθηκα ἀργὰ κατὰ τὸ μεσημέρι μὲ κεφάλι κυριολεκτικῶς χαλασμένο.

Τὸ ἀπόγευμα θὰ ἦτο συνάθροισις στὴν πλατεῖα καὶ εἶχα πεποθησι πῶς θὰ τὴν ἐβλεπα ἐκεῖ· ἐτοιμάσθηκα λοιπὸν ὅσο ἔμπορῶσα καλλίτερο καὶ βγῆκα. Καὶ πράγματι δὲν γελάσθηκα, εἶχεν ἔρθει ἀπὸ τὲς πρῶτες· ἐπέρασα πολλὰς φορὰς διπλά τῆς, ἀπὸ μακρὰ τὴν κύτταξα, ὅταν πῆγαῖνα κοντὰ τῆς κατὰ βάστα τὰ μάτια μου. Δὲν ἤθελα νὰ τὴν πειράζω ἐπιμόνως· τὸ θεωροῦσα χυδαῖον, ἄλλως τε καὶ κάπρω εἶχα διαβάσῃ πῶς εἶνε ἀνανδρὸν νὰ πειράζωμῃ τὲς γυναῖκες. Τέλος ἡ πλατεῖα ἐτελείωσε καὶ ἐγὼ ἔφευγα πάντοτε εὐχαριστήμενος.

Ἡ ἡμέρες περνοῦσαν γρήγορες, πολλὰς φορὰς μέρη ἔκανα νὰ τὴν ἰδῶ, μὰ ἐγὼ ἦμουν πάντοτε εὐχαριστήμενος ἀπὸ τὴ τελευταία συνάντησί καὶ κλεισμένος σὲ τὸ σπῆτι ἐπλαθα δνειρα, καὶ ἐπλεκα ποιήματα γι' αὐτήν.

Μιά μέρα ὕστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ περνοῦσα ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐνὸς φίλου μου· ἐκάθητο σὲ τὸ παράθυρο καὶ χάζευε γιὰ τὸν δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο νὰ κἀνῃ μὲ φῶναε καὶ πῆγα μέσα ποῦ μὲ ἤθελε, ἤθελε νὰ τοῦ κἀνω ἓνα γράμμα ἐρωτικόν, τὸν ῥῶτῶ γιὰ ποῖα εἶνε καὶ μὲ λέγει μὲ τὴν ἀδιάφορη φωνὴ τῆς ἀλήθειας.

Δὲν εἶνε δὰ κα' σπουδαῖο ὑποκείμενο, μὰ Ἰταλίδα ποῦ παίζει ὃ πατέρας τῆς σὲ τὸ θέατρο· προχθὲς τὴν εἶδα σὲ τὸ δρόμο μοναχὴ καὶ ἀρχισα νὰ τὴν πειράζω, στὴν ἀρχὴ ἐθύμωσα, σὲ τέλος τὰ φτῆσαμε μέλι καὶ γάλα, χθὲς δὲν τὴν ἄφησα νὰ κοιμηθῆ ὄλη νύχτα ἀπὸ τῆς καντάσας καὶ τῶρα τῆς στέλνω τὸ πρῶτο γραμματάκι καὶ σὲ φῶναε νὰ μὲ τὸ κἀνης ἐσὺ ποῦσαι λιγάκι ποιητής.

Ἄναψα εὐθύς· ναί, εἶχα παραγγυρῆσει :

— Ἐννοια σου, φίλε μου, τοῦ λέω, θὰ σὲ τὸ κἀνω σὰν νὰ ἦτανε δικό μου!

Σῦρα Ἀπρίλιος 1902

ΑΓΓ. ΑΠΟΣΠΕΡΙΤΗΣ

★ ΒΙΟΙ ΚΑΙ ΠΟΔΙΤΕΙΑΙ ★

Ο ΓΕΡΩ-ΚΑΠΕΛΑΤΟΣ

Ήτο έρείπιον και όμως—πρωτοφανές—ήλιπιζεν ότι θα έλθουν και πάλιν αι ημέραι τής δόξης του! Ήτο αισιόδοξος εις βαθμόν... γελοίοι! Άγνοω ποῦ στηριζόμενος ο γέρω-Μαθιός έβλεπε ρόδινον τὸ μέλλον από τόνον άθλιον παρόν και παρελθόν ίσως—μολονότι αυτός ήτο υπερευχαριστημένος εκ του παρόντος και ετι περισσότερον εκ του παρελθόντος του.

Γροθιαί έπετοῦσαν επάνω 'στο Κλάκ... (Σελ. 28).

Συνηντάτο πολλάκις με νέους και τότε ήτο κομική ή αντίθεσις των. Μίαν φοράν έσταμάτησε έξω του Γυμνασίου κατά τας παραμονάς των εξετάσεων. Οι μαθηταί μ' όλον τὸ σφύργος τής νεότητος των, έχοντες όλα τὰ εφόδια τής ζωής ήσαν άπαισιόδοχοι. Έκείνος έτρεμε, δέν ειμπορούσε να σταθῆ 'στὰ πόδια του, δέν ειμπορούσε να μιλήσῃ, τὰ μάτια του έτρεχαν,

και όμως ήρχισε να εκσπῆ εις επαγγελίας φρικώδεις εν περιπτώσει μέλλοντος πολέμου. Τήν στιγμήν εκείνην, κάποιος μαθητής ήγγισε τὸ σακκί διὰ να ιδῆ αν ήτο γεμάτον και ο Γέρω-Μαθιός εκλονίσθη. Οι άλλοι έτρεξαν και τὸν εκράτησαν και οὕτως έσωσαν τὸν φλογερόν επαναστάτην από οδυνηράν πτώσιν. Δέν έμερίμνα δχι μόνον περι τής αύριον, άλλ' οὔτε καν περι τής σήμερον. Όταν τὸν ήρώτα κανεις τίποτε, είχε απάντησιν τακτικῆν: «δέν 'ξεύρω»: ή «δέν με μέλλει». Και άντι τής απαντήσεως ταύτης συχνότατα έκαμνε μόνον μορφασμόν διὰ να εκδηλώσῃ τήν άφροντισίαν του. Και τί μορφασμός ήτο εκείνος, Θεέ μου! Τὰ μάτια του εκλειναν, τὸ χεῖλος του εκρέματο πρὸς τὰ κάτω εις απελπιστικὸν βαθμόν και τότε εφαινετο τὸ πρόσωπόν του εν όλῃ του τῆ άπεχθειᾷ, γεμάτον ρυτίδας, διπλωμένον. Οι μαθηταί ὅλοι προσεπάθουν, άδύνατον όμως να τὸν μιμηθοῦν. Ήτο ένας μορφασμός φρικώδης, με τὸν ὅποιον τὸ γερόντιον εκείνο εδείκνυε, ότι τίποτε δέν τὸν έμελλεν, και τὸν ὅποιον μετεχειρίζετο τακτικά. Θα εἴξευρε, φαίνεται, τήν ισχύν του και τὸν μετεχειρίζετο ὁσάκις ήθελε να τρέψῃ εις φυγήν ὄσους τὸν επείραζόν!

Άλλά πῶς από Γέρω-Μαθιός μετεβλήθη εις Γέρω-Καπελάτον; Είναι μία ιστορία ή ὅποια μ' ὄλην τής τήν κομικότητα είναι και τραγική.

Ήτο Μάρτιος ο γέρω-Μαθιός σκαλίζοντας 'στὰ σκουπίδια εύρηκε ένα παλῆδ Στρατιωτικὸ καπέλλο. Επέταξε από τὸ κεφάλι του μερικά υπολείμματα καλύμματος συναγωνιζόμενα ὡς πρὸς τήν ηλικίαν με τας Καρυάτιδας του 'Ερεχθειού και άμέσως εφόρεσε τὸ πολύτιμον εύρημά του, με τὸν σκοπὸν να περάσῃ από τὸ

Γυμνάσιον διὰ να τὸν ιδοῦν. Με τὸ Στρατιωτικὸ καπέλλο 'στὸ κεφάλι εψέλιξε:

—Πό... πόλε... μος, παιδιά!

Μερικοί μάγκες εύρισκόμενοι πλησίον μετα πρόχειρον συμβούλιον άπεφάσισαν να τὸν καπελλάσουν, ελαφρὰ χάριν διασκεδάσεως. Τότε συνέβη τὸ κομικώτερον τῶν επεισοδίων. Άλλοι από αυτούς προχωρήσαντες ήρχισαν να τὸν καπελλάσουν, ενῶ άλλοι τὸν 'κρατοῦσαν και τὸν υπεβάσταζον από τήν μέσην διὰ να μὴ πέσῃ και διὰ νάνθῆξῃ εις τὸ καπέλλωμα! Ο δυστυχισμένος ο Γέρω-Μαθιός διὰ τίποτε άλλο δέν εφρόντιζε, παρά μόνον διὰ τὸ παλῆδ, τὸ ξυλωμένον, τὸ άθλιο καπέλλο ποῦ 'φοροῦσε:

—Όχι τὸ καινούργιο μου καπέλλο, παιδιά, ὄχι τὸ καινούργιο μου καπέλλο! εφώναζε.

Τὸν άφησαν οι μάγκες και επέρασεν από τὸ Γυμνάσιον. Ένας μαθητής ποῦ τὸν εἶδε με τὸ ζωηρόμενο καπέλλο εφώναξε:

—Βρέ τὸν Γέρω-Καπελάτο!

Και από τότε ή ὄνομασία αὐτῆ του έμεινε.

Άλλά και από τότε όμως έμεινε και εις τὸν Γέρω-Μαθιόν ή μανία τῶν καπέλλων. Εἰς τὰ σκουπίδια εψαχνε προσεκτικώτερον και αν εύρίσκε κανένα παλῆδ καπέλλο, εγίνετο άληθής πανζουρλισμός. Τὸ 'φοροῦσε και απ' ὅπου 'περνούσεν εφώναζε:

—Μὰ τὸ καινούργιο μου καπέλλο, παιδιά, μὴ τὸ καινούργιο μου καπέλλο!

Όταν δὲ 'περνούσε από τὸ Γυμνάσιον:

—Φορῶ τὸ καινούργιο μου καπέλλο, παιδιά. Μὴ τὸ πειράξετε! Θὰ χαλάσῃ!

Και εξέσπα εις κομικὰς ανάρθρους φωνὰς από τήν χαράν του τήν υπερβολικήν. Ήτον ὄαν ένα μικρὸ παιδί πλέον.

Μίαν ήμέραν εύρηκεν ένα Κλάκ παλῆδ εις οἰκτράν κατάστασιν, εντελῶς σαθρόν. Τὸ επήρε, τὸ εκρυψε μέσα εις τὸ σακκί τρομαγμένος μήπως τοῦ πάρῃ κανεις τὸν θησαυρόν του και εψυγε ὀρομαῖος. Όταν απεμακρύνθη αρκετά, άπεφάσισε να τὸ φορέσῃ, επέταξε εκείνο τὸ ὅποιον εως τότε εφορούσε και εστόλισε με τὸ σαθρόν εκείνο Κλάκ τὸ άκόμην σαθρότερον κεφάλι του. Και εγύριζε τοὺς δρόμους. Δέν επρόφθασεν όμως ο δυστυχής να τὸ χαρῆ ἐπὶ πολύ. Δέν είχε προχωρήσει αρκετὸν διάστημα και οι μάγκες τὸν προσήθονον. Θα ήτο δύσκολον να περιγράψῃ κανεις τί εγεινε. Τίποτε δέν εφαινετο συγκεκριμένον. Χέρια εφαινοντο, γροθιαί ποῦ 'πετοῦσαν επάνω 'στὸ Κλάκ, μπαστοῦνια, ὀμβρέλλαι. Και εκείνος, μισολιγωμένος, μισολειπόθυμος επανελάμβανε μ' ὄλον τὸ πόνον ποῦ αισθάνεται κανεις ὅταν τοῦ ξεφεύγει μέσα από τὰ χέρια του ένας θησαυρός και εψιθύριζε:

—Τὸ καινούργιο μου καπέλλο παιδιά, τὸ καινούργιο μου καπέλλο!

Ελπιόμηνσαν όμως να τὸν υποστηρίξουν από τήν μέση οι μάγκες και ο Γέρω-Καπελάτος δέν ειμπόρεσε να κρατηθῆ.

Επειτα απ' αὐτὸ, πολὺν καιρόν, δέν εφάνῃ: ο Γέρω-Καπελάτος εἶχεν άρρωστήσει. Από τί; Ήτο φυσική συνέπεια τοῦ γηρατός του ή ήσθένησεν από τήν λύπη του γιὰ τὸ καπέλλο; Κανεις δέν τὸ 'ξεύρει. Τὸ πιθανώτερον είναι ότι και τὰ δύο συνέτειναν. Φιλάνθρωποι τὸν περισυνέλεξαν εις εν Νοσοκομείον: αἱ δυνάμεις του εἶχον εξαντληθῆ: τὸ δυστυχιζόμενον γερόντιον εύρίσκετο εις τας τελευταίας του στιγμάς.

Και όμως μέσα εις τήν γενικήν εξάντλησιν του, δέν ελπιόμηνσε τὸ καπέλλο του. Κάποτε συνερχόμενος από τὸν λήθαργόν εις τὸν ὅποιον παρεδίδετο, ήκούετο ψιθυρίζων μετὰ κόπου και απογνώσεως:

—Μὴ τὸ καινούργιο μου καπέλλο, παιδιά, μὴ τὸ καινούργιο μου καπέλλο!

Τὸ 'ξεύρω, δέν ὄας διηγῆθην κομικὴν ιστο-

ρίαν, καθὼς ὄας υπεσχέθην: τὸ τέλος ενός ανθρώπου δέν ειμπορεῖ ποτὲ να είναι φαιδρόν και τοῦ Γέρω-Καπελάτου μόνον τὸ τέλος εἰξεύρομεν. Σὰς διηγῆθην μίαν ιστορίαν εντελῶς άληθινήν, εἰλικρινῆ, από τήν ὅποιαν 'μπορεῖτε πολλά συμπεράσματα να εύρετε ὄσον άφορᾷ τήν ματαιότητα, τήν δυστυχίαν και τὸν εγωισμόν τῶν ανθρώπων ο ὅποιος θῆάνει μέχρι τυρρανίας πολλάκις ἐπὶ τῶν ἀτόμων, ἐπὶ τῶν ὀποιῶν 'μποροῦν να έξουσιάζουν. Εγὼ δὲ επιφυλάσσομαι ἐς ἄλλοτε.

Ο ΑΘΥΜΟΣ

JEAN RAMEAU

ΤΑ ΜΑΤΙΑ ΝΙΚΗΤΑΙ

ΟΛΟΙ ανεστέναζον γύρω από τήν Μονέταν, τήν κόρην του τερνευτοῦ, τοῦ πανούργου Πείρεβούκ, ο ὅποιος κατασκευάζει τόσα εστιδωμένα κομολογια διὰ τοὺς μεταπράτας τής Λούρδης

Μόλις ή Μονέτα εκινεῖτο κατά τὸ ὄρος, τὸ πλεῖστον τῶν ὄρεινῶν έτρεχεν, τήν περιεκύκλωνεν, τήν εγέμιζεν από χαριεντισμούς, τήν περιέβαλλον με βλέμματα και μειδιάματα. 'Α! 'Αγία Παρθένος τής Λούρδης! αὐτὴ βέβαια δέν θα εἶχεν ελλειψίν μνηστήρων, τήν ήμέραν κατά τήν ὅποιαν θα ήθελε να υπανδρευθῆ.

Και, πρέπει να τὸ πιστεύσωμεν, ή ήμέρα αὐτὴ επλησίαζε, διότι από τότε ποῦ ο κόσμος ετρελλαίνετο μέσα εις τας λόχμας προσκαλῶν τήν άνοιξιν με τας ὀραίας του άποστροφὰς ὄαν σφύριγματα φλαούτου, τὸ πρόσωπον τής Μονέτας είχε λάβει μίαν λάμψιν, τὸ σῶμά της μίαν πλαστικότητα! Και τόσον ὀραίαι προσκλήσεις εφαινοντο ότι εξήρχοντο από τὸν λαιμόν της.

Ναί, ή Μονέτα προσεκάλλει τὸν έρωτα χωρὶς να τὸ γνωρίζῃ, ενῶ ο κόσμος προσεκάλλει τήν άνοιξιν. Και ο έρωσ εφθανε, από ὄλας τας γωνίας τοῦ καταπραδίνου ὄρους, από ὄλην τήν πλημμυρισμένην από ήλιον κοιλάδα, ὅπου ήδη εδόμουν αι μέλισσαι. Εφθανε ὑπὸ τήν μορφήν τῶν ὄρεινῶν αὐτῶν με τοὺς νευρώδεις πόδας, με τὰ τολμηρὰ μειδιάματα, οι ὀποιοι εἶχον μέσα εις τὰ μάτια των ὄλα τὰ βέλν τοῦ θεῖου κυνηγοῦ. 'Α! από ποῖον νάησῃ να πληγωθῆ; 'Από ποῖον;... 'Η Μονέτα δέν ήξευρε: ήσαν πάρα πολλοί!

Ο Πείρεβούκ δέν ήτο και αὐτὸς περισσότερον άποφασισμένος. Τήν μίαν ήμέραν άπεφάσισε να νυμφεῦσῃ τήν κόρην του με τὸν Σιλδέρ, και, τήν άλλην, τήν υπέσχετο εις τὸν Βερτρανώ, ὅταν δέν εσχεδιάζε να τήν μνηστεύσῃ με τὸν Πέτρον ή με τὸν Λορενζόν

—Πᾶ! προσέθεσε, πρέπει να διαλέξω τὸν γαμβρό μου!

Εσύριζεν άποτόμως, διπλώνων τήν γλώσσάν του διὰ τῶν δακτύλων, επειτα εφώναξε:

—Αἱ! —Μ' εφώναξατε, παπάκν;

—Ναί, 'Ελα εδῶ. Θα ήθελες να παντρευτῆς;

'Η Μονέτα εχαμήλωσε τὰ μάτια, και εψέλλισε:

—Ω! δέν είναι βία...

—Όχι; Καλά... Βλέπεις εκείνον τὸν άπότομον λόφον;

—Ναί, παππάκν, τὸν βλέπω.

—Και ανεβαίνεις κάποτε άπάνω;

—Ναί, αλλά κάνω τὸν κύκλον από 'πίσω, γιατί απ' αὐτὸ τὸ μέρος...

—... Είναι πολὺ δύσκολο! Τὸ 'ξεύρω!... Αἱ, λοιπὸν 'ξεύρεις τί πρέπει να κάνῃς; Τήν Κυριακήν επειτα από τὸν 'Εσπερινὸν θα ανεβῆς άπάνω σ' αὐτὸν τὸν λόφο—από 'πίσω, εννοεῖται—και θα 'πῆς εις τήν σειράν τῶν έρωτευμένων σου ὅτι ὀποιος θῆάσῃ πρώτος, εκεί 'ψηλά, χωρὶς να κάνῃ τὸν κύκλον από 'πίσω, αὐτὸς θα είναι ο σύζυγός σου.

—Ω! Τί ιδέα!

—Πῶς; πῶς; Θέλεις να κρίνῃς τὰς ιδέας μου;... Είναι έξοχη ή ιδέα μου! Πρώτον, με τὸν τρόπον αὐτὸν θα ιδῆς ποῖοι σ' αγαποῦν 'στὰ ληθινὰ, δυστυχιζόμενα! επειδὴ θα κινδυνεύσῃ, ὀποιος άγωνισθῆ, να σπᾶσῃ τὸν λαιμό του—και επειτα έχω ανάγκην να κάμω τὸν γαμβρό μου τερνευτῆ και θα ιδοῦμε ποιὸς απ' αὐτοὺς έχει γερὸ πόδι! Θα χρειασθῆ βλέπεις να σκαρφαλώσῃ γιὰ να κόψῃ ξύλο, 'στὸ βουνό... Έμπρὸς λοιπὸν και εἰδοποιήσέ τους! Τήν Κυριακήν, αν κάνῃ καλὸς καιρός. Ο καιρός ήτο ὀραῖος.

Ο λόφος γεμάτος από τὰ σπαρτά, ὑψώνετο και γύρω του αι μέλισσαι εδόμουν με τὰ τρελλὰ πετάγματά των.

Μετὰ τὸν 'Εσπερινόν, ή Μονέτα ανεβήκε.

Ναί, είχε συγκατατεθῆ 'Η ιδέα τής εφαινετο διασκεδαστική. Πρέπει, βέβαια, ένα βλ ασταράκι να γελᾷ από καιροῦ εις καιρόν με τας προσπαθείας τῶν δυστυχιζόμενων εκείνων. Και επειτα, πραγματικῶς θα εβλεπον ποῖοι ήσαν οι άληθινὰ έρωτευμένοι.

Εἰς ὄλους, εις τὸν Σιλδέρ και εις τὸν Λορενζόν, εις τὸν Πέτρον και εις τὸν Βερτρανώ εἶχεν εἰπεῖ τὰ σχέδια τοῦ πατρός της. Και ο Πείρεβούκ ὡσαύτως εἶχεν ανακοινώσει τὸ πρᾶγμα εις τοὺς γείτονας και τὸν συναδέλφου του, ενῶ εγύριζε τήν μηχανή του, τής ὀποιας ο τροχὸς εσκορποῦσε τριγύρω ὀκανίδια.

Οι ὑποψήφιοι εγέλασαν με τήν ιδέαν. Και ενῶ περιγελοῦσαν τὸν θεότρελλον αὐτὸν γέρω-Πείρεβούκ εσκέθησαν όμως καθ' ένας χωριστά: «Άλλά δέν πρέπει να τήν αφήσῃ κανεις τήν Μονέταν γιὰ άλλον! Διάβολε! ποτέ!»

Και εἶτι λοιπὸν τήν Κυριακήν, οι συναθροισθέντες εις τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου ήσαν εἰκοσὶν εν ὄλω.

Άλλά ποῖος φαίνεται μετὰξυ αὐτῶν; Ο Σεβαστιανός, τὸ κακεκτικὸ παιδί, με τὰ δύο του δεκανίκια!

Ναί, τὸ άγνὸ αὐτὸ παιδί επήγαινε και αὐτὸ 'στὴ σειρά και 'παγατηροῦσε, εκεί ψηλά, τήν κορυφήν τοῦ βράχου, ἐπὶ τοῦ ὀποῖου ή ὀραία κόρην θα εφαινετο μετ' ὀλίγον.

Εφάνη άμέσως και τὸ χαμόγελό της εδωσε ὀλίγο φῶς εις τὸν οὐρανὸ

—Αἱ! οι ὑποψήφιοι... ήρχισεν ο Πείρεβούκ, οι ὑποψήφιοι προσεχώρησαν. Ο Σιλδέρ, ο Βερτρανώ, ο Πέτρος ο Λορενζόν και οι άλλοι, οι ὀρεινοί με τὰ γερὰ πόδια, με τὰ τολμηρὰ μάτια. Εξεκίνησαν τρέχοντες. Ο άρρωστος εξεκίνησεν ὄαν τοὺς άλλους με τὰ δύο του δεκανίκια.

Ω! Πῶς ετρόμαξε ή Μονέτα ὅταν τὸν άεγνώρισεν από 'κεῖ 'ψηλά! Ο Σεβαστιανός τήν αγαποῦσε λοιπὸν; Ποτὲ δέν τῆς τὸ εἶπε. Από ὄλους ποῦ εύρίσκοντο εκεί, ήταν ο μόνος ποῦ δέν τήν περιτριγύριζε, ποῦ δέν τήν εἶχεν άκο-

λουθήσει 'στο βουνό... 'Αλλά τὰ μάτια του, τὰ μεγάλα θλιβερά του μάτια, τὰ καταγάλανα δὴν τὰ φθινοπωρινὰ κολχικά, τὰ μάτια του τῆς εἶχαν φανῆ γλυκὰ κάποτε τόσο γλυκὰ!... Γι' αὐτὸ ἦταν λοιπόν;

Τὰ ξαναεἶδε τὸ βράδυ ἐκεῖνο τὰ ὠραῖα περίλυπα μάτια μὲ τὸ χρῶμα τοῦ μισανοιγμένου κολχικοῦ. Πῶς τὴν παρατηροῦσαν! πῶς ἐφαίνοντο ὅτι τῆς ὠμλοῦσαν, σιγά-σιγά, μέσα εἰς τὸ πάσχον ἐκεῖνο πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἀνέβαινε πρὸς αὐτήν! «Ναί, Μονέττα, δὲ ἀγαπῶ πολὺ! Σ' εὐρίσκω τόσο ὠραία, τόσο ὠραία! Ξεύρεις ὅτι ἐσένα σκέπτομαι ὅλες τῆς ἡμέρες; ὅτι ὅλες τῆς ἡμέρες προσεύχομαι γιὰ σέ; καὶ ὅτι ἡ μόνη χαρὰ τῆς ζωῆς μου εἶναι νὰ σὲ βλέπω νὰ περνᾷς ἀπὸ καιρὸ δὲ καιρὸ, ἐδῶ καὶ ἂν πηγαίνης εἰς συνέντευξιν κανενὸς ἄλλου;... Τὸ 'ξεύρεις Μονέττα;... Ὡ! Βέβαια, ἂν ὁ Θεὸς δὲν κἀνθ' ἡμᾶς, δὲν θὰ φθάσω πρῶτος ἐκεῖ 'ψηλά· τὸ 'ξεύρω. Ἐχω τόσο ἀδύνατα πόδια!... 'Αλλ' ἴσως κἀνθ' ὁ Θεὸς τὸ θαῦμα αὐτό! σ' ἀγαπῶ τόσο! τόσο σ' ἀγαπῶ!...»

Αὐτὰ ἐννοοῦσεν ἡ ὠραία κόρη, ἐκεῖ 'ψηλά, βλέπουσα τὰ μάτια, τὰ πτωχὰ μάτια τοῦ Σεβαστιανοῦ προσήλωμένα ἐπάνω τῆς. Καὶ τόσο τὴν προσεῖλκυον τὰ ὠραῖα ἐκεῖνα μάτια, ὥστε δὲν εἰμποροῦσε πλέον νὰ παρατηρήσῃ τὸν Σιλδέρ, οὔτε τὸν Λορενζόν, οὔτε τοὺς ἄλλους οἱ ὁποῖοι ἐλαφροὶ ὡς δορκάδες διεσκέλιζον τὸν λόφον διὰ νὰ τὴν κατακτιθῶν. Αἰθνηδῶς ἠσθάνθη ἓνα χέρι νὰ τὴν πέρνῃ ἀπὸ τὴν μέση. Ἦταν ὁ Λορενζόν, ὁ ὁποῖος εἶχε φθάσει πρῶτος.

'Αλλά κάτω ἐκεῖ, εἰς τὸ μέσον τοῦ ὁρόμου, τὰ μάτια ἐσκεπάσθησαν πού τὸ εἶδαν αὐτὸ καὶ τὴ στιγμή ἐκεῖνη εἴκοσι φωνὲς ἀνέκραξαν: «Θεὲ! Ὁ Σεβαστιανὸς κρεμνίζεται!...»

Ἡ Μονέττα αἰσθάνθηκε τὴν καρδιά τῆς νὰ κτυπᾷ δυνατὰ. Δὲν ἐπρόσεξε τὸν Λορενζόν, ὁ ὁποῖος ἤθελε νὰ δρῆσῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη τῆς τὸν καρπὸν τῆς νίκης· δὲν ἐπρόσεξε τίποτε. Κατέβη τρέχουσα, κάτωχρος καὶ ἀνευρίσκουσα τὸν Σεβαστιανὸν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, τὸν Σεβαστιανὸν παγωμένον ἐπάνω ἀπὸ τὰ σπαθμένα του δεκανίκια, ἐκλίνε τρυφερά, ἐγονάτισε καθὼς εἰς τὴν Ἁγίαν Τράπεζαν καὶ ἐφίλησε τὰ μάτια, τὰ πτωχὰ μάτια, τὰ ὁποῖα τὴν εὐχαριστοῦσαν μὲ μιὰ τελευταίαν ἀναλαμπήν.

—'Αλλά δὲν εἶναι αὐτὸς! ἐμουρμούριζε ὁ Πεῦρεθούκ, ὀλίγον εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἐκλογὴν. Ὁ Λορενζόν, ὁ Λορενζόν ἐφθασε πρῶτος!

—'Ὀχι! εἶπεν ἡ Μονέττα αἰσθανομένη τὴν ὑγρότητα ἐνὸς δακρύου κάτω ἀπὸ τὰ βλέφαρά τῆς. Ὀχι! Πρῶτα ἐφθασαν τὰ μάτια τοῦ Σεβαστιανοῦ!...

Ἄσπερον... Ὁ Σεβαστιανὸς ἀπέθανε. Ὁ Λορενζόν καὶ οἱ ἄλλοι ὑπανδρεύθησαν. Ἄλλα ἡ Μονέττα ἔμεινε κόρη. Ὅλη τῆς ἡ ζωὴ θὰ διαρροῦσῃ εἰς τὸν πύργον τῶν μέσα, εἰς τὸ νὰ κατασκευάζῃ κομπολογία διὰ τὴν Παναγίαν τῆς Λούρδης. Κανεὶς ἀπὸ τοὺς μνηστῆρας δὲν θὰ εἰμποροῦσε νὰ τὴν προσελεύσῃ πλέον. Ἡ ψυχὴ τῆς εἶναι ἀρραδωνιασμένη μὲ δύο μάτια, δύο μάτια καχεκτικά, τὰ ὁποῖα δὲν τὴν βλέπουν πλέον, ἀλλὰ τὰ ὁποῖα πιστεύει ὅτι ἀναγνωρίζει ἐνίοτε εἰς τὰς γαλανὰς ἀποχρώσεις τῶν κολχικῶν, τῶν θλιβερῶν αὐτῶν φθινοπωρινῶν λουλουδιῶν, τὰ ὁποῖα ἔχουν μιὰ θεωρία, δὴν νὰ ρεμβάζουν ἐπάνω 'στο βουνό.

ΑΔΩΝΙΣ ΘΑΛΛΗΣ

ΩΡΑΙ ΕΥΘΥΜΙΑΣ

Ὁ Θεὸς πληροφορεῖται πολλὰ κακὰ περὶ τοῦ ἀνεψιοῦ του. Τὴν παραμονὴν τῆς Πρωτοχρονίας τὸν διακρίνει κάτω ἀπὸ ἓνα φανάρι, ἐτοιμαζόμενον νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ἐκεῖ χαρτοπαίγνιον. Τρέχει καὶ τὸν συλλαμβάνει.

—'Ὡ! ἄδ', παληόπαιδο! δὲν ἔντρέπεται παντοῦ χρέη, ὅλο χρέη, σ' ὄλον τὸν κόσμο χρέη!

Καὶ ὁ ἀνεψιὸς ἀπαθίστατος:

— Αὐτό, Θεεῖ μου, σημαίνει πῶς 'ξεύρω νὰ κάνω τὰ χρέη μου!

Οἰκογενειακὴ φιλονικία. Ἐκεῖνος, — Τὸ 'ξεύρεις πολὺ καλά! Δὲν εἶμαι ἄνθρωπος διπρόσωπος.

Ἐκεῖνη. — Καὶ ἔχεις πολὺ δίκιο: ὅταν ἔχη κανεὶς ἓνα πρόσωπο σὰν τὸ δικό σου, τὸ ἓνα αὐτὸ εἶναι πολὺ ἄρκετό!...

SEJAN

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνὸς καὶ προπληρώνονται εἰς τραπεζιτικὰς ἢ ταχυδρομικὰς ἐπιταγὰς, εἰς χαρτονομίσματα παντὸς Κράτους καὶ ἐν ἔλλειψι τούτων εἰς χρυσὰ νομίσματα ἢ καὶ γραμματόσημα παντὸς Κράτους ὅταν τὸ ποσὸν εἶναι μικρότερον τοῦ ἐνὸς φράγκου.

Πᾶσα ἐπιστολὴ περιέχουσα χρήματα δεόν νὰ στέλλεται ἐπὶ συστάσει, πρὸς ἀποφυγὴν παραδιάσεως.

'Αγγέλλεται πᾶν βιβλίον ἢ περιοδικὸν οὐτινος ἀντίτυπον ἤθελεν ἀποσταλῆ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ.

Παρακαλοῦνται οἱ κρατοῦντες εἰσέτι ἀγγελίας τοῦ ΕΣΠΕΡΟΥ νὰ ἐπιστρέψωσιν αὐτάς, ἵνα ἀποσταλῆ τὸ φύλλον εἰς τοὺς ἐγγραφέντας.

Οἱ μὴ ἐπιθυμοῦντες νὰ λαμβάνωσιν τὸν ΕΣΠΕΡΟΝ παρακαλοῦνται νὰ ἐπιστρέψωσι τὰ ἐκδοθέντα φύλλα αὐτοῦ πρὸς τὴν Διεύθυνσιν τοῦ περιοδικοῦ, ἄλλως θεωρηθήσονται ὀριστικῶς συνδρομηταί.

'Επιστροφαί, μετὰ τὴν διανομὴν τοῦ δ' φύλλου, δὲν γίνονται δεκταί. Ἀπὸ σήμερον καταργοῦνται αἱ κατὰ φύλλον συνδρομαὶ μόνον διὰ τὸν ΠΕΙΡΑΙΑ καὶ ἀντ' αὐτῶν ἰδρύνονται αἱ τρίμηνοι ἀντὶ δρ. 1,25.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΑΙ

ἦτοι μικρὰ καλλιτεχνικὰ τετράδια περιέχοντα 21 ἐν ὄλῳ ἐρωτήσεις μὲ θεοῖν ἀπέναντι διὰ τὰς ἀπαντήσεις καὶ προωρισμένα διὰ τὴν μεταξὺ τῶν συνδρομητῶν μας ἀνταλλαγὴν, ἡ ὁποία θὰ γείνηται ὡς ἑξῆς: Ὁ συνδρομητὴς ὅστις ἐπιθυμῆι νὰνταλλάξῃ μετὰ τινὸς θὰ μᾶς γράψῃ τοῦτο: θὰ δημοσιεύσωμεν δὲ ἡμεῖς εἰς τὸν «Ἐσπερον» τὴν πρότασιν του λ. χ. «Τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς ἐπιθυμῆι νὰνταλλάξῃ Μαρμαροῦ μετὰ τῆς Λάτριδος Μουσικῆς». Ἐὰν ἡ Λάτρις Μουσικῆς δεχθῆ τὴν ἀνταλλαγὴν, θὰ ἀποστείλῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μας ἓν τετράδιον συμπληρωμένον ἀφοῦ πρῶτον σημειώσῃ ἐπ' αὐτοῦ διὰ μολυβδίδος: «Πρὸς τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς κατὰ πρότασιν του.» Τὸ τετράδιον τοῦτο θὰ ἀποστείλωμεν, ἀφοῦ πρῶτον ἐπιθεωρήσωμεν, εἰς τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς, τὸ ὁποῖον θὰ ἀποστείλῃ διὰ τοῦ ἴδου μέσου πρὸς τὴν Λάτριδα Μουσικῆς τὸ ἴδικόν του τετράδιον, ἐφ' οὗ θὰ ἔχη γράψῃ διὰ μολυβδίδος ἐπίσης. «Πρὸς τὴν Λάτριδα Μουσικῆς ἧς ἔλαβον τὸ τετράδιον.»

Τὰ πρὸς τὸ Γραφεῖόν μας στείλλόμενα πρὸς διεκπεραιώσιν τετράδια θὰ περιέχονται ἐντὸς φακέλλου ἀγράφου, ἀποκεκομμένον εἰς τὰς ἄκρας. Κατόπιν ὁ ἄγραφος φακέλλος μετὰ τοῦ τετραδίου θὰ τεθῆ ἐντὸς ἐτέρου φακέλλου κεκομμένου καὶ τούτου εἰς τὰς ἄκρας, ἐφ' οὗ θὰ γραφῆ ἢ διευθύνσις τοῦ Γραφείου μας. Τὸ ὄλον δὲ δύναται νὰ σταλῆ ὡς ἔντυπον.

'Ἐλπίζομεν ὅτι αἱ Μαρμαροῦ θὰ κατακτήσωσιν μέγα ἔδαφος εἰς τὸν κῆλινόν μας, διότι εἶνε ἐκ τῶν θερμότερων ἐνασχολήσεων τοιαῦτα δὲ τετράδια ἐπινοηθέντα τὸ πρῶτον ἐν Γαλλίᾳ πρὸ δωδεκαετίας ὑπὸ τὸ ὄνομα «Les pellets secrets» ἔτυχον θερμότητος ὑποδοχῆς καὶ διεδόθησαν εἰς ὄλον τὸν κόσμον. Τιμὴ ὀρίσθη ἐκάστου τεύχους ἐλευθέρου ταχυδρομικοῦ τέλους λεπ. 15. Δόση ἐκ 15 τετραδίων δραχ. 2. Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν εἰς χρυσόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ 'ΕΣΠΕΡΟΥ,

Μᾶς γράφετε, Μάρκελλε, ὅτι λύσεις τοῦ β' φύλλου θὰ λάβωμεν εἰς τὸν ἄλλον φακέλλον, δὲν ἐλάβομεν ὅμως. Μήπως ἐχάθησαν; Ἡ διόρθωσις τῆς λύσεως τοῦ λογοπαίγνιου ἐσημειώθη. Τὸ ψευδώνυμόν σας ὠραῖον.

Ἡ συνδρομὴ σας, Ἐκδικητὰ, ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν καθὼς καὶ διὰ τὴν εὐγενῆ σας πρότασιν, δι' ἣν, εἴαν ποτε παραστῆ ἀνάγκη, ἐπιφυλασσόμεθα.

Αἱ ἀσκήσεις ἐλήφθησαν, Ἀφροστεφανωμένον Κῦμα, καὶ ἡ δημοσιεύσις των, ὡς θὰ εἶδατε, ἤρχισεν ἀπὸ τοῦ προηγουμένου φύλλου.

Κον Γ. Θ. Γεωργίου Ρουμανίαν. Σᾶς ἀπεστείλαμεν φυλλάδια ἀπητήθησιν καὶ ἰδιαιτέρως.

Χαίρομεν πολὺ, Ζιζάνιον Πειραιῶς, διότι τακτικὰ θὰ μᾶς παρέχῃς τὴν εὐχαριστήσιν (καὶ ὄχι τὸν κόπον ὡς μᾶς γράφεις) νὰ σοῦ ἀπαντῶμεν διὰ τῆς Ἀλληλογραφίας, καθὼς καὶ διότι εἶσαι ἐνθουσιασμένον μὲ τὸ φύλλον μας.

Εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν εὐγενῆ σας συνδρομὴν καὶ διὰ τὰς ἀόκνους σας ἐνεργείας, Ἀχόρταγῃ Ἀγάπῃ (βλέπετε ὅτι ὑπεκύψαμεν εἰς τὴν ἀνωτέραν βίαν καὶ ἡμεῖς!). Σήμερον ἀγγέλλομεν τὸν θάνατον τοῦ δυστυχοῦς μας φίλου Ἡλ. Κ. Μιχαλοπούλου, τὸν ὁποῖον κατὰ θλιβεράν σύμπτωσιν ἐχαίρετατε διὰ τῆς στήλης μας. Ὁ Ἄγγελος Αὐγερινός, εἰς ὃν ἀνεκινώσαμεν τὸν χαιρετισμόν σας, μᾶς εἶπεν ὅτι μὲ καμμιᾶν Ἀχόρταγῃ Ἀγάπῃ δὲν γνωρίζεται!

Δίδα Μαρ. Μεσσηνέζῃ, Σῦρον. Ἐλάβομεν λύσεις, δύο ποιήματα καὶ τὸ περὶ φιλίας. Σᾶς ἀπαντῶμεν μὲ τὸ ὄνομά σας, διότι ἄλλως θὰ σᾶς προεδίδομεν τὸ ψευδώνυμον.

Ἐλάβομεν, Λεωφόρος Ἀθηνᾶς, τὴν συνδρομὴν σας καὶ στέλλομεν ἀπόδειξιν. Εὐχαριστοῦμεν. Ἐπίσης ἐλάβομεν λύσεις σας καὶ ἀσκήσεις, ὧν ἀρχίζομεν τὴν δημοσίευσιν.

Τρεῖς ἐπιστολάς ἔχομεν ὑπ' ὄψει, Δοξασιμένε Στρα-

τηγέ, εἰς τὰς δύο ἐκ τῶν ὁποίων εὗρομεν σημειώσιν νέων συνδρομητῶν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Ἡ περὶ τῆς ἐρωτᾶς εἶναι συνδρομητριά μας, ἀλλὰ μὴ ζητεῖτε τὸ ψευδώνυμόν της!

Ἀπὸ σὲ ἐξαρτᾶται νὰ ξυμβάλῃς πάντοτε αὐτό, φίλε Κατακτητὰ Καρδιῶν. Πῶς θὰ δημοσιευθῆ ὅμως ἡ εἰκὼν σου; Ἐλπίζεις ἀπὸ δύο διαγωνισμοῦς; Ἐμπρὸς λοιπὸν νὰ ἀποδείξῃς ὅτι εἶσαι κατακτητὴς ὄχι μόνον καρδιῶν, ἀλλὰ καὶ... βραβείων!

Διὰ τὰ τετράδια, φιλιτὰ Λάτρις τοῦ Ὁραίου, σήμερον βλέπετε ἀγγελίαν. Μᾶς ἐστεῖλατε ὅμως πολλὰς πληροφορίας καὶ χαιρετισμοῦς.

«Εὐγενῆ Ἐσπερε! γράφει μετὰξὺ ἄλλων ἡ Καρδία Γρανίτης. Βαίνει θαρραλέως καὶ διάσπειρε τὸ ζωογόνον φῶς Σου. Ἡ τύχη Σοὶ προσμειδᾷ ἐν τῇ γῆ, ὡς Σοὶ προσμειδίασε καὶ ἐν τῷ στερεώματι...» Σὲ εὐχαριστοῦμεν, Καρδία Γρανίτης. Τὴν μελέτην σας, ἂν καὶ τὸ περιοδικόν μας δὲν εἶναι προωρισμένον καὶ δι' ἐπιστημονικὰς διατριβάς, ἐλπίζομεν ὅτι θὰ δυναθῶμεν νὰ δημοσιεύσωμεν. Σᾶς συλλυπούμεθα ἐγκαρδίως διὰ τὸν θάνατον τῆς μητρὸς σας.

Διήγημα καὶ ποιήματα ἐλήφθησαν, φιλιτὰ Περιηγητὰ, περὶ ὧν ὅμως θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ προσεχές, ἀφοῦ ζητεῖτε τὰς εἰλικρινεῖς μας κρίσεις.

Κον Γ. Κασελίδην, Ἐνταῦθα. Διήγημα, ποιήματα κλπ. ἐλήφθησαν, ἀλλ' ἔνεκεν πολλῆς ἀποσταλείσης ὕλης δὲν τὰ ἐπιθεωρήσαμεν ἀκόμη.

Δίδα Τζέμμαν Σιδωριτς, Βουκουρέστιον. Ἐλήφθησαν συνδρομαὶ τῶν νέων συνδρομητῶν. Τὸ διήγημά σας θὰ δημοσιευθῆ 'ξεύρετε πότε.

Ἐλάβομεν, Ἄλυτον Αἰνίγμα, τὴν συνδρομὴν σας καὶ τὰς λύσεις. Διήγημά σας περιμένομεν. Αἱ λύσεις σας ὀρθόταται. Νὰ καὶ ἐν Ἄλυτον Αἰνίγμα, ποῦ λύει τὰ ἄλλα ἀπταιστως.

Ἐλήφθησαν, Μελίρρητε Ἀοιδέ, λύσεις καὶ διήγημα περὶ οὗ θὰ σᾶς ἀπαντήσωμεν εἰς τὸ ἐπόμενον. Διὰ τοὺς χαλοὺς σας λόγους εὐχαριστοῦμεν. Σᾶς ἀρᾶσει τὸ ψευδώνυμον, τὸ ὁποῖον σᾶς ἐξελέξαμεν;

Ἐλάθωμεν λύσεις ἀπό : Εὐρώταν, Μαυροθαλασσίτην, Πρῶτον Πῦρ, Σκανδαλιάραν, Φρίξον, Ἐσμεράλδαν (ἐπίσης καὶ συνδρομῆν· εὐχαριστοῦμεν.) Αἰγέα, Ἰωάνναν Δ' Ἄρκ καὶ Φρά Διάβολον.

Ἐγκρίνονται τὰ ψευδώνυμα : Ἀθιγγανίς, Ζιζάνιον Γυμνασίον, Ἀμαρυλλίς, Ξενητευμένη Κρήσσα, Ἀχελῷος καὶ Ὀρφεύς.

Χαιρετισμοί, πληροφορίες κ τ.λ. Τὸ Πρῶτον Πῦρ πληροφορεῖ τὴν Λάτριδα τοῦ Ὠραίου ὅτι τὰ ἀρχικά του εἶναι προφανέστατα : Π. Π.—Ἡ Σκανδαλιάρη ἀπαντᾷ εἰς τὸν Δοξασμένον Στρατηγὸν ὅτι τὰ σκάνδαλά της δὲν ἔμπορῶν νάνέλθουν εἰς ἓνα στρατηγὸν καὶ μάλιστα δοξασμένον !—Ἡ Χρυσάλλις πληροφορεῖ τὴν Λάτριδα Μουσικῆς, ὅτι ἠνόησε ποῖα εἶναι καὶ χαιρετᾷ τὸν Χιονισμένον Παρνασσόν.—Ἡ Ἀνθισμένη Ἀμυδαλιὰ ἐρωτᾷ τὴν Ἰωάνναν Δ' Ἄρκ διατὶ ἠλλάξε τὸ ψευδώνυμόν της Πόλ ;—Ἡ Κατακτητὴς Καρδιῶν προσφέρει τὰς προσήσεις του εἰς τὸν Μαυροθαλασσίτην, Ἐλπιδοφόρον Πολυτεχνιάδα καὶ Μελαγχολικὴν Ἐρημίτιδα.—Τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος, πληροφορεῖ τὸν Κατοκτητὴν Καρδιῶν ὅτι ἔχει λάθος νομίζων ὅτι ἐμάντευσε ποῖον εἶναι καὶ ἀσπάζεται τὴν Λάτριδα τοῦ Ὠραίου καὶ Ἐλπίδα Εὐτυχίας.—Ἡ Λάτρις τοῦ Ὠραίου ἀπαντᾷ εἰς τὸ Πρῶτον Πῦρ ὅτι ὡς λατρεύουσα πᾶν τὸ ὦραϊον δὲν εἶναι δυνατόν παρὰ τὴν λατρείην καὶ τὴν μουσικὴν ἐνῶ ἡ Λάτρις Μουσικῆς λατρεύει κατὰ τὸ ψευδώνυμόν της μόνον τὴν μουσικὴν. Πρὸς τούτους ζητεῖ, εἰ δυνατόν, τὸ ὄνομα τοῦ Φρά Διαβόλου.—Ἡ Ἐσπερος δέχεται εὐχαρίστως ν' ἀναγωνισθῆ μετὰ τοῦ Φρά Διαβόλου ὑπὸ τὸν ὄρον ὅμως νὰ καταστήσῃ γνωστὸν ἕλκληρον τὸ ὄνομά του ἄλλως δὲν δέχεται.—Ἡ Ἰωάννα Δ' Ἄρκ πληροφορεῖ τὴν Ἐλπίδα Εὐτυχίας ὅτι δὲν δύναται νὰ τῆ φανερώσῃ τὰ ἀρχικά της, καὶ ἀνταποδίδει τὰς προσήσεις της εἰς τὸ Μῆλον τῆς Ἐριδος.—Ἡ Ἐλπίς Εὐτυχίας ἀνταποδίδει τὰς προσήσεις της τῆ Λάτριδι τοῦ Ὠραίου καὶ χαιρετᾷ τὴν Ἰωάνναν Δ' Ἄρκ καὶ Ζιζάνιον Ἀρσακείου.—Ἡ Λάτρις Μουσικῆς πληροφορεῖ τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς ὅτι τὸ γνωρίζει πολὺ καλά καὶ πραγματικῶς εἶναι . . . ζιζάνιον, τὴν δὲ Λάτριδα τοῦ Ὠραίου ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ τῆ φανερώσῃ τὰ ἀρχικά της διότι θὰ ἐνοηθῆ ἀπὸ πολλὰς. Ἡ ἴδια ἀσπάζεται τὴν Δίδα Φωφῶ Ἀγαλλίδου ἣν εὐχαριστεῖ διὰ τὴν ὠραίαν κάρταν της.—Ἡ Ὀπαδός τοῦ Ἰηοῦ προσφέρει τὰς προσήσεις του εἰς τὸν Περιγητὴν καὶ Δοξασμένον Στρατηγὸν καὶ ἀσπάζεται τὸν Ἐσπερον, Λάτριδα τοῦ Ὠραίου καὶ Δίδα Μαρλίαν Ἀραβοσιτᾶ.—Ἡ Μανὸν ἀσπάζεται τὴν Δίδα Ἄνναν Ἀναστασοπούλου, καὶ ζητεῖ τὰρχικά τῆς Ὑπερῆανου Ἑλληνίδος καὶ συγχαίρει τὸ Ἀφροστεφανωμένον Κῦμα διὰ τὸν ὠραῖον συλλαβόγραφόν του.—Ἡ Περιγητὴς ἐρωτᾷ τὸ Ζιζάνιον Ἀρσακείου πῶς τὰ περῶν σ' τὸ νέο Ἀρσάκειο ; ἤχοισε κ' ἐκεῖ τὰ ζιζάνια ;—Ἡ Μινιὸν χαιρετᾷ τὸ Ἄστρον τῆς Νυκτός καὶ ἀσπάζεται τὴν Λάτριδα τοῦ Ὠραίου.—Ἡ Ἀχόρταγῃ Ἀγάπῃ ἀσπάζεται τὴν Λάτριδα Μουσικῆς, Ἀλκυόνα καὶ Ἰωάνναν Δ' Ἄρκ.—Ἡ Ἑλλάς συμβουλευε τὴν Θαλασσίτην νὰ πληρώνη φόρον εἰς τοὺς λόγους της, χαιρετᾷ τὸ Ζιζάνιον Πειραιῶς τὸ ὑποῖον συμβουλευε νὰ μὴ σκορπᾷ τόσον εὐκολὰ τὰ σερπενταῖν καὶ ἀσπάζεται τὴν Νύμφην Ὀρεσιτάδα.—Ἡ Εὐθύμος Νέος ἀντασπάζεται τὸν Φρά Διάβολον καὶ τοῦ ἀπαντᾷ : «Τί νὰ κάμῃ ποῦ οἱ ἀνιχνευταὶ τῶν ψευδωνύμων δὲν τὸν ἀφήνουν ἤσυχον.»—Ἡ Δοξασμένος Στρατηγὸς δέχεται . . . ἐπιμαχίαν μόνον μετὰ τὸν Κατακτητὴν Καρδιῶν.—Ἡ Ἀλκυὼν ζητεῖ τὸ ὄνομα τοῦ Χιονισμένου Παρνασσοῦ καὶ Καρδιάς ὑπὸ Πέτραν καὶ χαιρετᾷ τὸν Μαῦρον τῆς Βενετίας καὶ Ἀψοῦργον.—Ἡ Φρά Διάβολος χαιρετᾷ τὴν Τρικμιώδη Θάλασσαν, Εὐρώταν καὶ Θηρεσίαν

Βαλομέρ καὶ ζητεῖ τὸ ὄνομα τῆς Λάτριδος τοῦ Ὠραίου.—Ἡ Μαυροθαλασσίτης ἐρωτᾷ τὴν Δίδα Καίτην Πομόνην ἐὰν ἔχῃ ψευδώνυμον.—Ἡ Φρίξος χαιρετᾷ τὴν Ἰωάνναν Δ' Ἄρκ.—Ἡ Θελεκτικὴ Ἀνδάλουσα ἀσπάζεται τὴν Ἐσπερίαν Αὐραν καὶ Ἰωάνναν Δ' Ἄρκ.—Ἡ Φάουστ χαιρετᾷ τὸν Δὸν Σατανᾶν.

Ἡ Ἡλιάς Κ. Μιχαλόπουλος.—Μετὰ μεγάλης μετὰ λύπης ἐμάθωμεν τὴν τελευταίαν ἀγαπητοῦ φίλου καὶ συνδρομητοῦ, τοῦ δυστυχικοῦ νέου Ἡλία Κ. Μιχαλόπουλου, ὃν ὁ θάνατος ἀνήρπασε προῶρως. Εἰς τὴν τεθλιμμένην οἰκογένειάν του εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 10ης Μαρτίου ε. ε.)

15. Αεξίγριφος

Ἄρβρον, γράμμα, μόριον κ' ἐν τῶν ἐργαλείων δίδου γνωστὸν ὄνομα ἐκ τῶν γυναικείων.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεωφόρου Ἀθηνᾶς

16. Συλλαβόγριφος.

Ἐνα γράμμα, ἓνα μέλος μετὰ μι' ἀνωθυμία κ' εἰς τὸ τέλος ἓνα ἀριθμητικόν,
Ἐστὴ στιγμή σου κἀνον καὶ μετ' εὐκολία
Ἐνα τῶν ἀρχαίων στρατηγῶν γνωστόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σκανδαλιάρης

17. Συλλαδικὸν Κυβόλεξον

- 1 = Ρῆμα
- 2 = Ρῆμα
- 3 = Λίμνη

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φρά Διαβόλου

18. Πρόβλημα

Ἄπ' τὰ δέκα ἐννέα ἀν' ἓνα ἀφαιρέσῃς
Θὰ σ' ἀπομείνουν εἴκοσι· εὐρὲ το ἀν' ἠμφορέσῃς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἰωάννου Δ' Ἄρκ

19. Λογοπαίγνιον

Ποῖος ἀνδρεῖός τῆς ἀρχαιότητος εὐρίσκειται εἰς ἓν δένδρον ;

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀφροστεφανωμένου Κύματος

20. Διπλῆ Ἀκροστιχίς

Τὰρχικά τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν τὸ ὄνομα τυράννου, τὰ δὲ δευτέρα κράτους.

- 1) ζῶον, 2) εἶδος ἀσπίδος, 3) ἀρχαῖος βασιλεὺς,
- 4) αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου, 5) ἤρωσ, 6) ἐρπετόν.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Κατακτητοῦ Καρδιῶν

21. Μαγικὸν Γράμμα μετὰ φωνηεντολίπου.

Τῆ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων διὰ δύο ἄλλων πάντοτε τῶν αὐτῶν, σχηματίσων ἄλλας τόσας λέξεις, ὧν τὰρχικά ἀποτελοῦσι φωνηεντολίπον γνωμικόν :

Ἔθνος, αἶνος, κακία, φωνή, ὄστουν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀχόρταγῆς Ἀγάπης

22. Ἑλλητισοῦμφωνον.

σοι—ο—ουσο—ειηα—η—σα—ουεἰ.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μαυροθαλασσίτου

23. Γρίφος.

	φ		ε		1	εξ
φ	χωρ	φ	ε	ση	ε	μα 1 θ 1
					ε	1
						εξ

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Λεωφόρου Ἀθηνᾶς

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ : Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΤΟΣ Γ'. 1903 — 1904

ΓΡΑΦΕΙΑ : Ὁδὸς Πινακωτῶν 22α.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ